

Sygn. akt III CSK 281/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa L. C., T. W. i R. B.
przeciwko A. sp. z o.o. w K. w likwidacji
o nakazanie, upoważnienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1710/14, I ACz 2483/14

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana A. sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 lutego 2015 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 11 czerwca 2014 r., wydanego na skutek powództwa L. C., T. W. i R. B., w części której nakazano jej, aby usunęła wady budynku przy ul. Z. w K.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k. p. c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k. p. c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pozwana oparła wniosek na przyczynach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k. p. c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.),

które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Skarżąca podniosła, że istnieje konieczność rozstrzygnięcia czterech zagadnień prawnych, związanych z ciężarem dowodu w zakresie wykazania, że roszczenia z tytułu rękojmi nie wygasły, uprawnień sądu do podejmowania z urzędu działań zmierzających do ustalenia czy doszło do zachowania tego terminu, przerwą biegu terminu zawitego oraz legitymacji wspólnoty mieszkaniowej do zawiadomienia sprzedawcy o wadzie w związku z odpowiedzialnością z tytułu rękojmi. Uzasadnienia każdego z tych zagadnień jest lakoniczne i przedstawia jedynie zarys problemu ze wskazaniem własnego stanowiska. W części zagadnień brak odwołań do przepisów prawa, na podstawie których zostały sformułowane, w innych odniesienia te zostały przytoczone w sposób wybiórczy. Przykładowo w trzecim odwołano się jedynie do art. 123 k. c. bez powiązania go z odpowiednimi przepisami o rękojmi. Przede wszystkim jednak wskazane problemy prawne pozostają bez związku z podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, ponieważ uwzględniono powództwo w oparciu o ustalenie, że przesłankę powiadomienia o wadzie spełnia pismo Wspólnoty Mieszkaniowej z dnia 28 czerwca 2010 r., a pozwana kwestionując początek biegu terminu przedstawiła jedynie oświadczenie własne dotyczące daty sprzedaży lokali, a nie ich wydania – co Sąd uznał za niewystarczające. Z tych względów udzielenie odpowiedzi na wątpliwości miałoby jedynie walor teoretyczny i nie wpłynęłoby na rozstrzygnięcie sprawy.

Przyczyna oznaczona jako oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k. p. c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację. Nie odpowiada temu wymaganiu uzasadnienie wniosku. Naruszenia prawa procesowego przedstawione przez pozwaną nie znajdują oparcia w treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, a Sąd Najwyższy nie dopatrywał się wśród nich potencjalnych naruszeń o kwalifikowanym charakterze.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k. p. c. a *contrario* odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.